

Menekülés

- Ebben a pillanatban lépett be Polikszenész. A kertből jött vissza, hogy beszéljen Leontésszel.
- Mi történt a királlyal? - kérdezte feldúltan a bohémiai király. - Az imént majdnem fel-lökött a folyosón. Rám se akart nézni. Pedig hogy tartóztatott nemrég!
 - Camillo szomorúan nézett rá:
 - Vigyázz, felséges úr. Most már nem tartóztatna, hanem inkább letartóztatna téged. Bosszút akar állni.
 - Bosszút? De hát miért? Mit vétettem én neki?
 - Semmit.
 - Össze se veszünk. Egy rossz szót se szóltam. Amikor megkért, hogy maradjak, maradtam. Nem értem... Vajon miért fordult ilyen hirtelen ellenem?
 - Azért, mert azt hiszi, hogy a felesége már nem őt szereti.
 - Nem őt? Akkor hát kicsodát?
 - Hát éppenséggel... pont felségedet.
 - Engem? Esküszöm az égre, hogy ez nem igaz! A királyné csak úgy és annyira szeret, amennyire illik. Ahogy a vendégszeretetet megkívánja.
 - Tudom - bólintott Camillo. - De a királyt nem tudtam meggyőzni. Bocsáss meg, felséges uram, de most iszonyú dolgot kell elárulnom neked. Leontész király azt kívánja, hogy mérgezzek meg! A halálotat akarja!

– Megölni? Engem?

– Igen. Persze én nem teszem meg, amire kért, mert tudom, hogy nincsen igaza. Inkább kockára teszek mindent, és azt tanácsolom, hogy menekülj! Futnod kell innen, de azonnal. Nálam van a városkapu kulcsa. Segíték neked, hogy hazajuss. Nem akarom, hogy az én szeretett uramból gyilkos legyen.

– Ez rettenetes! – kapott a fejéhez Polikszénész. – Nincs más lehetőség, mint elfutni?

– Nincs. A királlyal nem lehet értelmesen beszélni. Menned kell. Veled tarthatok én is, felség? – kérdezte Camillo. – Ha itt maradok, jaj a fejemnek! Ígérem, hűen szolgálak majd.

– Jól van, köszönöm a hűségedet, Camillo. Gyere, siessünk! – mondta Polikszénész. – A hajóim készen állnak, már csak a kapun kell kijutnunk. Menjünk!

– Igen, induljunk gyorsan, még mielőtt a király észrevesz!

Azzal kilopóztak a palotából. Már leszállt a sötét, akár a szívükre a szomorúság. Még az eső is esni kezdett, mintha csak el akarná mosni a nyomaikat. Menekülnük kellett, mint a gonosztevőknek – pedig csak a király elméje borult el, az ő haragja borította sötétbe a birodalmat. A bűn és az árulás csak a képzeletében létezett, de amikor egy király megőrül, jaj az alattvalóknak!

– Mi lesz szegény királynővel? – sóhajtotta maga elé Polikszénész.

Harag és rettegés

Hermione aznap este szokatlanul szomorú volt, pedig nem is sejtette még, hogy a férje elene fordult, és a vesztére tör azoknak, akiket a legjobban szeret. Jó anyaként a gyerek-szobába ment, behúzta a függönyt, helyre tette a játékokat, aztán leült a kisfia ágyának a szélére. Magához ölelte Mamiliuszt, és egy szép szomorú altatódalt énekelt neki, de a gyerek csak nem akart elaludni. Mintha érezte volna, hogy sorsfordító események következnek. A fiúcska szívében szorongás támadt, mint olyankor, mikor meghallotta a másik szobából az apja türelmetlen járkálását, amint azt várta, hogy a fia aludjon már el végre, és ő lehessen Hermionéval.

Dum-dum-dum, dobolt a vér Mamiliusz fülében, elnyomva anyja bánatos énekét. Kint füttyült a szél, kavarta a faleveleket, az ősz nyomában közeledett már a fagyos tél; ahogy a palota ablakszárnyai nyikorogtak és a fák ágai susogtak. Mamiliusz lehunyt szeme előtt előbb csak hópelyhek kezdtek kavarni, aztán, mint egy fekete kísértet, átrepült a fák közt egy álombeli holló. Baljós károgása túlharsogta Hermione énekét. A szárnyai hideg szelet kavartak, ragadozó szeme sötétlen villogott.

Mamiliusz megborzongott, és rémülten kinyitotta a szemét. Gyorsan felült, belefúrta a fejét az édesanyja selymes és sűrű hajába, olyan erősen hozzábújt, mint régen, kisbaba korában. Hermione abbahagyta a dúdolást.

– Rosszat álmodtál? – kérdezte csendesen. – Szegény kicsikém.